

Οι Αγίες Μάρθα και Μαρία αδελφές του Λαζάρου: Οι γυναίκες στη διακονία της Εκκλησίας

/ [Επικαιρότητα](#)

Κάθε χρόνο στις 4 Ιουνίου η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των [Αγίων Μάρθας και Μαρίας](#), των αδελφών του Λαζάρου. Δύο ακόμα γυναίκες που με την ενάρετο στάση τους και την ακλόνητο πίστη τους διακήρυξαν το όνομα του Κυρίου και έδωσαν μαρτυρία Ανάστασης.

- *Της Δέσποινας Σωτηρίου*

Η **Αγία Μάρθα**, η μεγαλύτερα αδελφή του **Αγίου Λαζάρου**, ήταν οικοδέσποινα από τη Βηθανία πού με περισσή φροντίδα φιλοξενούσε τον Κύριο και τους μαθητές Του όταν επεσκέπτοντο την πόλη της.

Ο **Χριστός** μας την επετίμησε για τις καθημερινές μέριμνες πού την απασχολούσαν (Λουκ.ι',41-42). Κατηρτισμένη πνευματικά λίγο αργότερα, ανέπτυξε με τον Κύριο ένα πολύ ωραίο διάλογο περί ζωής και θανάτου ολίγον προ της αναστάσεως του προ τεσσάρων ημερών κεκοιμημένου αδελφού της στον οποίο δια των λόγων Του «εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ κύν αποθάνη, ζήσεται• και πός ο ζών και πιστεύων εις εμέ, ου μή αποθάνη εις τον αιώνα» (Ιω.ια', 20-27) της απεκάλυψε την θεϊκή Του ταυτότητα, την κυριαρχία Του επί της ζωής και του θανάτου και εδραίωσε την πίστη της στην ανάσταση και την αιώνιο ζωή.

Η **Αγία Μαρία** υπήρξε η μικρότερη αδελφή της **Αγίας Μάρθας** και του **Αγίου Λαζάρου**. Έτρεφε μεγάλο σεβασμό και έδειχνε ευλάβεια στο **Χριστό** μας. Καθόταν παρά τους πόδας Του και άκουγε προσεκτικά τη διδασκαλία Του, έχοντας διαλέξει την «αγαθή μερίδα» (Λουκ. ι', 38-42).

Έξι μόλις ημέρες προ του **Πάσχα** σε δείπνο που παρετέθη στη **Βηθανία**, ή **Μαρία**, γεμάτη ευγνωμοσύνη για την ανάσταση του νεκρού πολυαγαπημένου αδελφού της, μύρωσε τα πόδια και την άχραντο κορυφή του **Χριστού** μας με πολύτιμο μύρο (Ιω. ιβ', 1-8).

*Ὁ Κύριος φιλοξενεῖται ὑπὸ τῶν Ἀγίων Μάρθας καὶ Μαρίας.
Τοιχογραφία στήν Κοινοβιακή Τράπεζα τῶν Καλογραιῶν
στήν Ἱερά Μονή τῆς Βηθανίας.*

Η γυναίκες δίνουν μαρτυρία Ανάστασης

«οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός οὔτε γυνή χωρὶς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ.» (Α' Κορ. 11,11)

Η **Ορθόδοξη Εκκλησία** εξυψώνει τη γυναίκα ως πρόσωπο αποδίδοντάς της ρόλο ζωτικής σημασίας σε ό,τι αφορά την ανάπτυξη του νέου ανθρώπου και την παρουσία του μέσα στην κοινωνία. Αντίθετα από διαχρονικές αντιλήψεις και πραγματικότητες, που θέλουν τη γυναίκα περιθωριοποιημένη, η **Εκκλησία** καταλύει κάθε διάκριση μεταξύ των δύο φύλων θεωρώντας άνδρες και γυναίκες ως ισότιμα μέλη ενός Σώματος, προικισμένα με τα ίδια πνευματικά χαρίσματα και με κοινό στόχο την Κοινωνία με το Θεό.

Η εξύψωση της γυναίκας βρίσκει την υψηλότερη έκφρασή της στο πρόσωπο της **Παρθένου Μαρίας** και ιδίως στη συμβολή της στην ενσάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού. Και σε ολόκληρη την ιστορία της Εκκλησίας μας συναντάμε Γυναίκες – Πρότυπα, γυναίκες Αγίες που με την αρετή τους υπηρέτησαν τον Κύριο.

Από την άποψη αυτή η διακήρυξη της **Διορθόδοξης Διάσκεψης** που πραγματοποιήθηκε το 1987 στη **Σόφια** διατηρεί ακόμη την επικαιρότητά της:

«Ο κόσμος μας έχει μια μακρά ιστορία, κατά την οποία τόσο στις προσωπικές τοποθετήσεις όσο και στη θεσμική ζωή οι γυναίκες έτυχαν άδικης μεταχείρισης

και η ουσιαστική ιδιότητά τους ως εικόνας και ομοίωσης Θεού δεν έγινε πλήρως σεβαστή. Μια τέτοια αμαρτωλή διάκριση δεν είναι παραδεκτή από ορθόδοξη χριστιανική σκοπιά (Α΄Κο 11:11). Στον αναδημιουργημένο από τον Χριστό κόσμο, άνδρας και γυναίκα είναι ισότιμοι (Γαλ 3:28)...»

Και το κείμενο καταλήγει:

«Ιδιαίτερα οι ορθόδοξοι άνδρες πρέπει να αναγνωρίσουν ότι ως πλήρη μέλη της Εκκλησίας οι γυναίκες μετέχουν στη μεσιτευτική αποστολή της Εκκλησίας να προσεύχονται ενώπιον του Κυρίου για λογαριασμό όλης της δημιουργίας. Πιο συγκεκριμένα, οφείλουμε να βρούμε τρόπους, ώστε τα σημαντικά таланτα των γυναικών στην Εκκλησία να τεθούν όσο το δυνατόν πλήρως στην υπηρεσία του Κυρίου για την οικοδόμηση της Βασιλείας του...»

Το γυναικείο ιεραποστολικό έργο

Η προσφορά της γυναίκας και η παρουσία της αποτελούν επιτακτική ανάγκη για το εκκλησιαστικό πλήρωμα. Η γυναίκα, αποκτώντας ενεργό ρόλο στη ζωή της ενορίας, δείχνει τον δρόμο προς τον εξανθρωπισμό της κοινότητας και συμβάλλει στην προσφορά της ευχαριστιακής σύναξης.

Ολόκληρη η χριστιανική διδασκαλία της **Ορθοδόξου Εκκλησίας** επικεντρώνεται στη θεωρητική και στην πρακτική σημασία της έννοιας της αγάπης.

Image not found or type unknown

Ο ευρύτατος κύκλος των διακονημάτων, δηλαδή το λειτουργικό, ποιμαντικό, κατηχητικό, διδακτικό ιεραποστολικό και κοινωνικό έργο, έχει μεγάλη σπουδαιότητα και αποτελεί το υπόβαθρο για το ιερατικό αξίωμα και την εν γένει αποστολή του ιερέα μέσα στο σώμα της Εκκλησίας. Η συμμετοχή της γυναίκας στα διακονήματα αυτά ενθαρρύνεται σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά και συνδέεται άρρηκτα με την πνευματικότητά της και τις προσωπικές κλίσεις της. Τα λειτουργήματα η **Ορθόδοξη Εκκλησία** δεν τα αντιλαμβάνεται ως εξουσία και δύναμη, αλλά ως διακονία και θυσία, ως μαρτυρία και ενίοτε συνεπάγεται το μαρτύριο. Στη σύγχρονη δυτική σκέψη, που είναι συνηθισμένη στη διεκδίκηση δικαιωμάτων, τα λειτουργήματα αποτελούν δικαιώματα προς απολαβήν και όχι προς θυσίαν. Η ορθόδοξη εκκλησιολογία, αποκλείοντας τη γυναίκα από την ιεροσύνη, δεν θεωρεί ότι την υποτιμά, μια και της αναγνωρίζει άλλου είδους σημαντικές διακονίες, που είναι μία άλλη μορφή θυσίας. Γι' αυτό και οι ορθόδοξες

γυναίκες που διαπνέονται από αυτή τη νοοτροπία δεν συμμερίζονται ούτε τη διαμαρτυρία των γυναικών άλλων ομολογιών για τον αποκλεισμό των από την ιεροσύνη, που οφείλεται σε καθαρά δογματικούς και παραδοσιακούς λόγους, ούτε τον αγώνα εκείνων για την κατάκτηση του οχυρού της ιεροσύνης. Αρκούνται στη λειτουργική διακονία της αγάπης και της θυσίας και αξιοποιούν τα χαρίσματά των στη διακονία της σύγχρονης κοινωνίας, που ξηραίνεται και μαραίνεται από τον καυστικό λίβα του ατομισμού και του συμφέροντος.

